

[Guldberg.]

af, som det jo tegner sig i dag, socialdemokratiet og SF, smækker døren i og tager ansvaret for den fremtidige boligpolitik ved at køre denne sag igennem, give statsgaranti uanset priser og give det i en ubestemmelig fremtid, uden at vi har forsøgt at løse det virkelige problem, der foreligger, når man både har bolignød og tomme lejligheder, der koster for meget?

Jeg vil også gerne sige, og det gælder såvel hr. Arne Larsen, der talte om priskontrol, som boligministeren, at vi kan jo undersøge, vi kan analysere, vi kan lave priskontrol — vi vil gerne have eksempler, sagde hr. Ove Hansen, ja, det er da klart, det vil vi alle sammen gerne — men kendsgerningen er, at man får aldrig nogen sinde over priskontrol, som vi kan se det på alle mulige andre områder, en virkelig kontrol med omkostningerne; det får man kun gennem konkurrence. I den periode, hvor den foregående regering havde ansvaret, skete der en opbremsning, og det er rigtigt, som boligministeren siger, at det er samme erhvervssektor, det er samme firmaer, der arbejder inden for dette område, hvad enten de arbejder for den private sektor eller for boligselskaber; det er også samme erhverv, der arbejder for offentlige arbejder. Vi havde den fornøjelse i den sidste del af vores regeringsperiode at konstatere, at anerkendte priser baseret på overslag i henhold til, hvad man plejede at betale, kunne gå ned med 30-40 pct., når der kom konkurrence på. Derfor tror jeg ikke, at der er nogen, der skal regne med, at dette prisspørgsmål, som er det centrale, løses på anden måde end ved, at der bliver en vis konkurrence, og den kommer aldrig, hvis man har afgivet et fast løfte til en væsentlig del af produktionen og sagt: I får støtte, uanset hvor dyrt det er, og hvis det bliver dyrere, sætter vi også støtten op.

Jeg vil altså gerne her præcisere, at mit tilsagn i mit første indlæg om også at drøfte det langsigtede meget nøje var knyttet til, at vi kom i gang med dette i boligudvalget i første omgang. Vi vil ikke låses inde af denne lovgivning, så vi afskæres fra at finde en løsning på det, der efter vores opfattelse er langt mere centralt end det, som er hovedsigtet, så vidt vi kan se, med denne buket: at redde en akut situation, ikke for le-

jerne, men for en del af boligsektoren, nemlig den store del af bygherrerne, som er repræsenteret ved de særligt støttede selskaber.

Dahlgaard: Boligministeren gengav formentlig efter sin hukommelse en udtalelse, som mit partis tidligere ordfører skulle være fremkommet med om ejerlejligheder, og som skulle være gået ud på, at såfremt hun havde vidst, hvad denne lovgivning ville føre til, ville hun ikke have været med til at gennemføre den. Jeg kan oplyse boligministeren om, at fru Else-Merete Ross hverken genkender formuleringen eller meningen i det, der her er blevet gengivet fra boligministerens side.

Dernæst gav boligministeren udtryk for — sådan forstod jeg det i hvert fald — at han i og for sig var enig i, at der er noget galt i at lave om på lovgivningen inden for et område som boligområdet i næsten hver samling. Men, tilføjede han, det gjorde man jo i den foregående regerings tid, og så, forstår jeg, drog boligministeren den slutning, at så måtte man hellere blive ved med det. Den tankegang skal jeg ikke uddybe nærmere, men når boligministeren dernæst siger, at det, der nu sker, er blot, at man fører tingene tilbage nogenlunde til den tidligere tilstand, før den forrige regering lavede det om for et halvandet års tid siden, så gælder det i hvert fald ikke, når vi drøfter rentesikringsordningen. Der er her tale om, at regeringen foreslår en lovændring, som ikke kan rummes inden for rammerne af den tidsfrist, som det gamle boligforlig omfatter frem til 1974. Der er tale om, at man her foreslår noget, som er foregribende i forhold til den boligpolitik, som skal udformes, og som man har været enig om, at arbejdet skulle sættes i gang med nu i den kommende tid. Det er ikke en tilbageføring til tidligere tilstande, når man udvider boligsikringsordningen, sådan som vi kender den, til for det første nu også at gælde for det, der er givet tilsagn om i 1968, og for det andet i det hele taget at nedsætte renten fra de 6½ pct. til de 5½ pct., når vi dog ved, at rentesikringsordningen, som den har været opbygget, i sig selv har ført til for hvert år en forøget offentlig udgift i kraft af det almindelige renteniveau's stadige stigning. Forskellen mellem 6½ pct. og det aktuelle renteniveau er jo stadig vokset, og dermed er den offentlige